

SABIE DE MONTEPEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

— Τότε θά σās παρακαλέσω . . . να διατάξητε να με συνοδεύσουν μέχρι της άμαξης μου.

‘Ακούσας την παράκλησιν ταύτην ο Βελτιστσεφ, όστις διετέλει εις μεγάλην άμνησίαν, τί ν’ άποφασίση και πώς να προσενεχθῆ προς την Ειρήνην, εδραμε προς αύτην και, επί τη ιδιότητι του συγγενούς, έπρότεινε αυτη τον βραχίονά του.

‘Αλλ’ η Ειρήνη περιέβαλεν αυτόν δια παγερού και περιφρονητικού βλέμματος, και συγκεντρώσασα άπασας τās δυνάμεις αυτης, όλην την ισχύν του πνεύματός της, σιγῶσα και άνευ ζένης βοηθείας, δια σταθερού βήματος εξέηλθε του δω-ματίου.

— Βιπέτε μου, παρακαλῶ, θά μου επιστραφῶσι τὰ έγγραφα μου, δια γλυκειάς και ήπίας φωνῆς άπετάθη προς τον άνακριτήν η Λιουδηάλα Σεργιέεβνα, οτε η άντιζηλος αυτης άνεχώρησεν.

— ‘Ανκμφιβόλως, κυρία, θά τὰ λάβητε, μετ’ επισήμου φιλοφροσύνης άπεκρίθη ο άνακριτής.

— Και ποτε θά είμπορέσω να τὰ λά-
βω;

— Τοῦτο θά ιδούμεν . . . τοῦτο εξαρ-
τάται . . . εν γένει εκ της παρελεύσεως
της χρησιμότητος αυτών.

— ‘Ωστε κ’ εγώ δύναμαι να έλπίζω εις
την επιστροφῆν των έγγράφων μου; άνε-
μίχη και ο Βελτιστσεφ.

— ‘Εννοείται . . . έπιστοποίησεν ο υ-
πάλληλος, κάμετέ μας μόνον μίαν άπλην
αίτησιν, και όταν παρέλθη η χρησιμότης
αυτων θά τὰ επιστρέψωμεν άμέσως όπου
άνήκουν.

‘Η Λιουδηάλα ήδυνήθη να κρατηθῆ επί
τοσοῦτον, ώστε δέν έρανέρωσεν οὔτε δια
της έλαχίστης κινήσεως τās σκέψεις της,
περί των τελευταίων λόγων του Βελτί-
στσεφ. ‘Αλλ’ όμως πληρέστατα είχαν εκ-
τιμήσει την σημασίαν αυτών, ενόησεν οτι
ο Πλάτων προσπαθεῖ πάντοτε να άπαλ-
λαθῆ της έξουσίας της, παραδοκῶν και
την έλαχίστην προς τοῦτο ευκαιρίαν.

‘Εξήλθον όμοῦ και έστησαν μόνον πρό
των όχημάτων αυτών.

‘Ο Βελτιστσεφ προσεποιήθη οτι έσκό-
πει να βοηθήση την Λιουδηάλαν, όπως ά-
νέλθη επί του όχήματος.

— Σταθῆτε! αὐστηρῶς και ψυχρῶς
έσταμάτησεν αυτη την χειρά του, βλέπων
οτι θέλετε πάλιν να έξακολουθήσητε μαζί
μου το παιγνίδι σας . . . είσθε αδιόρθω-
τος, φίλε μου . . . αλλά φυλαχθήτε, ο ά-
γών έσεται άνισος! Και αν τολμήσητε
να κάμητε αυτην την αίτησιν, θά άπο-
καλύψω άμέσως εις αυτόν τον ίδιον άνα-
κριτήν, όποιαν εννοίαν και σημασίαν έ-
χουσι τὰ έγγραφα σας.

[‘Επεται συνέχεια].

ΑΓΓΛ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ

‘Ο κυνηγός μόλις έκρατειτο εις τους
πόδας αυτου εκ της μέθης. Και όμως άνα-
γνωρίσας τον Καλλιουε έτρεφε και έκρού-
βη εις τὰ ένδότερα του ξενοδοχείου. ‘Ο
ξενοδόχος ήθέλησε κατ’ άρχάς να λάβη
τό μέρος του το χιτώνιον φέροντος άν-
θρώπου, όστις ήτο εκ των καλλιτέρων
αυτου πελατών. ‘Ηρπασε λοιπόν δίκρανον
και εδειξεν οτι ήθελε να επιτεθῆ κατὰ
τους δασοφύλακας, έκτοξεύων κατ’ αυτου
τās χυδαιότερας των ύβρεων. ‘Αλλ’ ο
Καλλιουε, άνυψώσας την σφύραν της
καραβίνας του, έσκόπευσε τον κτηνώδη
ύβριστήν του, λέγων:

— Κάτω το δίκρανον, κατεργάρε!
και όπισω δέκα βήματα ή,μα όλους τους
διαβόλους, σε καίω σαν κουνέλι.

Η άπειλή αυτη επέδρασεν άμέσως επί
του πρήν δεσμώντου, όστις, καταπραυν-
θείς εν άκαρεῖ, άφισε το δίκρανον και
ώπισθοχώρησεν εντρομος.

— Καλά! . . . είπεν ο Καλλιουε . . .
λυπῶσαι το δέρμα σου, και κάμνεις καλά,
διότι με μίαν σφαιρα θά σου το κατέ-
στρεφα.

‘Ο κάτισχνος άνθρωπος εξηκολούθει
μένων υπό τον ίππον και επικαλούμενος
βοήθειαν.

‘Ο Καλλιουε εισήλθεν εις το ξενοδο-
χείον, διήλθε την πρώτην αίθουσαν, ήτις
ήτο ξερημος, και εν τη δευτέρα ευρε τον
Ραμε κεκρυμμένον υπό τινα κλίνην. ‘Ηρ-
πασεν αυτον εκ του περιλαιμίου, και οτε
μέν σύρων, οτε δε ώθων, τον έφρεν εις
την οδόν. ‘Ο ιδιοκτήτης της ‘Ερυθρας Οι-
κίας, μη άγνων οτι αι σφαιραι της κα-
ραβίνας έχωνεοντο δυσκόλως, δέν εκινήθη
εκ του μέρους, ένθα είχαν, οὔτως είπεῖν,
καθελῶση αυτον ο Καλλιουε.

— Φύλαξε το έλάφι τοῦτο, είπεν
αυτῶ οὔτος, θά στείλω να το ζητήσω
αργότερον, και μη λησμονήσης, κατεργά-
ρη, οτι αν το κυνήγι αυτό χαθῆ από το
σπίτι σου, θά σου κάμω μήνυσις δια λα-
θροθηρίαν και κλοπήν, από την όποιαν
δέν θά ξεμπερδέυσης καλά.

Εῖτα, κρατών πάντοτε τον Ραμε από
του περιλαιμίου και σείων αυτον ισχυ-
ρῶς, προσέθετο :

- ‘Εμπρός, άχρεε!
- Ποῦ με πηγαινετε; ήρώτησεν ο κυ-
νηγός εντρομος.
- Ποῦ σε πηγαίνω;
- Ναί.
- Εἰς τον πύργον.
- Δέν θέλω να υπάγω.
- ‘Α! δέν θέλεις να υπάγης;
- ‘Οχι, εις το ύστερο, είμαι ελεύθε-
ρος, παραιτούμαι από την υπηρεσίαν, εί-
μαι κύριος του έαυτου μου . . . ‘Εχω

υποθέσεις άλλοῦ, άφησέ με, θέλω ν’ άνα-
χωρήσω.

— Θέλεις ν’ αναχωρήσης;

— Ναί, και αν δέν με άφίσης, θά ι-
δοῦμε . . .

— ‘Α! θά ιδούμε! . . . ‘Ας ήναι . . .
‘Ως τόσον περιπάτει προθύμως, διότι άλ-
λος θά σε κάμω να περιπατηῖς όλο με κον-
τακιαις.

Και επειδή ο Ραμε δέν εκινήθη, ο Καλ-
λιουε εξετέλεσε την άπειλήν του. ‘Η ά-
κτιρῆς της καρβίνας ήγήθη τρίς,
και τρίς έπεσεν ακριβῶς επί του μέρους
του σώματος του Ραμε, όπερ είναι κά-
τωθι των νεφρών και άνωθι των μηρών.
‘Ο κυνηγός έξαλε κλαυθμηρόν μηκυμόν,
όστις οὔδόλως συνεκίνησε τον Καλλιουε.

— ‘Αν η τιμωρία δέν σου άρέση . . . εί-
πεν αυτῶ, περιπάτει, άλλως άρχίζω πάλιν.

‘Ο Ραμε, μετ’ όλην την μέθην του, έν-
νόησεν οτι ο δασοφύλαξ θά ετήρει τον
λόγον του, όθεν ήρξατο να βαδίζη.

Πλήν της φυσικής άπεχθείας, ήν οι
δασοφύλακες αισθάνονται κατὰ των λα-
θροθηρών, ο Καλλιουε είχαν, η ενόμιζεν
οτι είχαν, και άλλους πολλούς και διαφό-
ρους λόγους, όπως δειχθῆ άμελικτος προς
τον Ραμε. Πρώτον, διότι, ενφ ήτο κυνη-
γός του κόμητος Δεβεζάι, εθήρευε λα-
θραίως εις τās γαιας του δεύτερον, διότι
κατάρθρωσεν επί μακρόν να υπεκφεύγη την
επαγγρύπησίν του και τον εξηνάγκασε να
διέλθη τόσας νύκτας άγρυπνος, και τρί-
τον, διότι, εξ όλων των εν τῶ πύργῳ ύ-
πηρετών, αυτός τῶ ενέπνεε μεγαλειτέ-
ραν άπέχθειαν, την όποιαν είχαν μάλιστα
έκδηλώση ποτε και δι’ άποτελεσματικω-
τάτης χαλάζης μαστιγώσεων.

Δέν άγνοούμεν προσέτι, οτι ο κυνηγός
δέν είχε λησμονήση το μάθημα εκείνο,
και οτι το μῖσος, όπερ έτρεφε κατὰ του
Καλλιουε, εξισούτο τοῦλάχιστον προς το
μῖσος, όπερ οὔτος έτρεφε κατ’ εκείνου.
‘Ο Καλλιουε εβιάζετο να φέρη ένώπιον
του κόμητος τον αιχμαλώτόν του. ‘Εγίνω-
σκε καλά, οτι ο ένοχος οὔδεμίαν τιμω-
ρίαν θά υπήσταντο, οὔδ’ εις πρόστιμον καν
θά κατεδικάζετο, και οτι ο κόμης θ’ άπη-
ξίου να προσφύγη εις τὰ δικαστήρια,
άλλ’ ήτο βέβαιος οτι ο Ραμε θά εδιώ-
κετο επονειδίστως ως κλέπτης, άφου ή-
θελε πρώτον έξευτελισθῆ ένώπιον πάντων
των εν τῶ πύργῳ. ‘Ητο βέβαιος οτι θά
ελεγον εν τῶ πύργῳ προς αυτον :

— ‘Εξω άπ’ εδῶ, άχρεε . . . Κάμε θέ-
σιν εις τους τιμίους ανθρώπους και πῆ-
γαινε να κρεμασθῆς άλλοῦ.

Και ο Καλλιουε έχαιρεν— ήκιστα χρι-
στιανικῶς— επί τῶ έξευτελισμῶ, δν προέ-
βλεπεν, οτι ο επιστήθιος έχθρός του θά
υπῆσταντο ένώπιόν του. ‘Οθεν, σπεύδων
να φθάση, εβιάζε μετὰ μεγίστης ταχύ-
τητος και δια των συντομωτέρων οδών,
χωρίς να φροντίζη αν η μέθη και ο τρό-
μος καθίσταν άσταθῆ και κλονούμενα
τὰ βήματα του Ραμε. ‘Η ρωμαλέα και
άκάματος χειρ του εκράτει πάντοτε το
περιλαίμιον του κυνηγῶ. ‘Η ισχυρά δ’ ε-
κείνη και άκαμπτος, ως χαλυβδίνη λα-

χίσις... Ξεμπέριδευε λοιπὸν γρήγορα...
 Ὁ Ραμέ, παράφρων ἐκ τοῦ φόβου, ἀλλὰ βέβαιος πλέον ὅτι ἂν ἀπελείπετο ἔτι αὐτῷ μικρά τις ἐλπίς, ὅπως ἐξέλθῃ ἀβλαβῆς τοῦ κινδύνου, αὕτη ἐξηρτάτο ἐκ μόνῃς τῆς ἀληθείας, ἤρξατο τὴν μακρὰν αὐτοῦ διήγησιν, ἑκατοντάκις διακοπεῖσαν ὑπὸ τῶν ἐπιφωνήσεων τοῦ ἀκρωμένου αὐτόν. Διηγῆθη δὲ τὰ συμβάντα λεπτομερέστατα, ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ κόμης Δεβεζαί, ὡν μετὰ τοῦ ἱππότου Δελουσοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς θήρας, ἀπετάθη πρὸς αὐτὸν ὅπως μάλῃ τὸ ὄνομα τῆς μελαγχροίνης χωρικῆς, ἧτις ἴστατο παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ τέλματος... Ἄλλὰ οἱ ἡμέτεροὶ ἀναγνώσται γνώσκουσι κἀλλιον ἔτι ἢ ἐκεῖνος τὰ γεγονότα, ἄτινα τότε ἀφηγήθη εἰς τὸν σύζυγον τῆς Σωσάννης, ὥστε εἶναι ἀνωφελὲς νὰ ἐνδιατρίψωμεν αὐθις ἐπ' αὐτῶν.
 Ὁ Καλλιουὲ ἐφαίνετο καταληφθεὶς ὑπὸ εἰδους τινὸς νάρκης, ὁμοίας πρὸς ἐκείνην, ἐν ἣ βυθίζεται ὁ ἄνθρωπος διὰ τοῦ αἵθρος, ὅταν πρόκηται νὰ ὑποστῇ ἀλγεινὴν τινα ἐγχείρησιν. Ὁ Ραμέ ἐπίστευσεν ὅτι ἡ στιγμιαία ἐκείνη νάρκη ἦτο ἡρεμία, καὶ ὅτι ὁ δασοφύλαξ ἀπεξεδέχετο μετὰ στοϊκῆς ἀπαθείας τὴν τύχην του, ἀλλ' ὁ δυστυχῆς ἠπατάτο.
 Ὁ Καλλιουὲ συνελθὼν παρετήρει περὶ αὐτόν, ὡς ἄνθρωπος ἐγειρόμενος ἀπὸ τοῦ ὕπνου. Οἱ ὀφθαλμοὶ ὑατοῦ συνήντησαν τὸν κυνηγόν, ὅστις συνεσπειροῦτο ὅσον ἠδύνατο καὶ ἐπεθύμει, ἂν ἦτο δυνατόν, νὰ μετεβάλετο εἰς ἀδιόρατον ἀτμόν. Ἄλλὰ, καίπερ κάτισχνος, ὁ Ραμέ δὲν ἦτο καὶ διαφανής.
 Τὸ μέτωπον τοῦ Καλλιουὲ συνωφρυνώθη, αἱ ὄφρυς του προσήγγισαν πρὸς ἀλλήλας, ἐνωθεῖσαι σχεδόν, ὡς αἱ τοῦ Ὑψιβρέμετου Διός.
 — Εἶναι ἀληθὴ αὐτὰ τὰ ὁποῖα εἶπες; ... ἠρώτησε τὸν κυνηγόν, διὰ φωνῆς βραδείας.
 — Ἀληθὴ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὡς τὸ τέλος... σὰς τὸ ὀρκίζομαι εἰς τὸν Θεόν.
 — Λοιπὸν ἐσὺ εἶπες πρῶτος εἰς τὸν κόμητα, ὅτι ἡ εὐμορφὴ κόρη, τὴν ὁποίαν ἐβλεπε, ὠνομάζετο Σωσάννα Γκιλλῶ;
 — Ἐπρεπε νὰ τὸ εἰπῶ, διότι ἐρωτήθηκα.
 — Καί... ἐξηκολούθησεν ὁ δασοφύλαξ, τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας, ὑποπτεύοντας ὅτι τὸ δαιμόνιον εἶχε καταλάβει τὴν καρδίαν, τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ αὐθέντου μας, τὸν ἐκατασκόπευσε καὶ τὸν ἠκολούθησε ἕως τὴν καλύβαν τῆς Σωσάννης;
 — Naί... ἀλλὰ διατί θέλεις νὰ σοῦ ἐπαναλάβω αὐτὰ, τὰ ὁποῖα σοῦ εἶπα;
 Ὁ Καλλιουὲ δὲν ἐφάνη προσέξας εἰς τὴν διακοπὴν ταύτην, ἢ λαβὼν αὐτὴν ὑπὸ σημειώσιν, ἀλλ' ἐξηκολούθησεν:
 — Ὅταν ὁ κόμης ἐμβῆκεν εἰς τὴν καλύβαν ἤσου ἐκεῖ;
 — Naί.
 — Ἦσουν ἀκόμη, ἐκεῖ ὅταν ἡ Σωσάννα ἐφώναζε βοήθειαν;
 — Naί.

— Τὴν ἤκουσες;
 — Πολὺ καλά.
 — Καὶ δὲν ἔτρεξες νὰ τὴν ὑπερασπίσθῃς; ... Εἶχες αὐτὴν τὴν χαμέρπειαν, ἄθλιε, χωρὶς καρδίαν... ἤσουν τόσο ἀισχρός, τόσο ἀτιμος, ὥστε νὰ ἤξεύρης ὅτι πλησίον σου μία πτωχὴ κόρη, μία δυστυχισμένη ἀντίστεκε κλαίουσα ἐναντίον ἀνθρώπου θέλοντος νὰ τὴν βιάσῃ... ὅτι ἐπεκαλεῖτο τὸν Θεόν... καὶ ἐφώναζε βοήθειαν! καὶ νὰ μὴ τρέξης νὰ τὴν βοηθήσῃς; ... Ἡ καρδία σου δὲν ἐσυκινῆθη; ... τὸ αἷμά σου δὲν ἐσταμάτησε... Ἄφισες νὰ συντελεσθῇ τὸ ἐγκλημα; ... ἡ ἀκατανόμαστη αὐτὴ πρᾶξι νὰ τελειώσῃ; ... καὶ ὑπεβοήθησες μάλιστα αὐτὴν διὰ τῆς σιωπῆς σου; ... καὶ ἐγένηκες συνένочος! ... ἄ! ἄθλιε! ἄθλιε!
 — Ὡοιμέ! ἐφέλλισεν ὁ Ραμέ, ἐνοήσας ὅτι ἔσφαλε τὴν ὁδὸν καὶ ὅτι εἶχε περιέλθει εἰς θέσιν λίαν ἐπικίνδυνον καὶ ἄνευ διεξόδου... ὦοιμέ! ἦτανε ὁ αὐθέντης.
 — Ἐχεις δίκαιον... ἐψιθύρισε ὁ Καλλιουὲ... εἰς ὅ,τι κάμῃ ὁ αὐθέντης, ὁ δοῦλος χειροκροτῆ!
 Τοὺς λόγους τούτους διεδέχθη βραχεῖα σιγὴ... εἶτα ὁ δασοφύλαξ ἐπανελάβε:
 — Μίαν ἡμέραν, καθὼς ὅλοι, δὲν ἔμαθες καὶ ἐσὺ ὅτι ἐμελλὰ νὰ στεφανωθῶ τὴν Σωσάνναν;
 — Naί, ἐψιθύρισε ὁ κυνηγός, ἀλλὰ τὸ ἔμαθα, ὅταν ὁ γάμος ἦταν ἔτοιμος.
 — Ἀλλ' ὅπως δῆποτε ἦτον ἀκόμη καιρὸς νὰ ἐμποδίσῃς αὐτὸν τὸν γάμον, διατί δὲν με εἰδοποίησες;
 — Na σὲ εἰδοποιήσω... διατί;
 — Δι' αὐτὰ τὰ ὁποῖα εἶχες ἰδῆ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς ἀτιμίας... Διατί δὲν μοῦ εἶπες, ὅτι ἡ Σωσάννα ἦτον ἀγαπητικὴ τοῦ κόμητος;
 Ὁ Ραμέ δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ κατὰ τοῦ δασοφύλακος μισός του ὑπῆρξεν ἡ μόνη τῆς σιωπῆς του αἰτία. Ἐπρόκειτο λοιπὸν νὰ λάβῃ λίαν ἐπικίνδυνον ἀπόφασιν... Ἐνόμισε δὲ, ὅτι θὰ ἐπετύγχανεν ἀπαντῶν:
 — Διατάνε!... ἐνόμιζα ὅτι τὸ ἠξευρες...
 — Ἄ!... αὐτὸ ἐνόμιζες; ἐψιθύρισε δι' ὑποκώπου φωνῆς ὁ Καλλιουὲ, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ὁποῖου κατέστησαν αἱματόχροες.
 — Naί... μὰ τῶρα βλέπω ὅτι ἤμου ἀπατημένος.
 Ὁ δασοφύλαξ δὲν τὸν ἤκουε· ἀλλὰ διὰ βροντώδους φωνῆς εἶπεν:
 — Ἐπίστευσε ὅτι ἤμου εὐτυχῆς καὶ ὑπερήφανος πέρνοντας γυναϊκά μου τὴν ἀγαπητικὴν τοῦ αὐθέντου, καθότι εἶχα πουλήσει εἰς αὐτὸν διὰ χίλια σκούδα τὴν τιμὴν μου... τὸ ἐπίστευσε, διότι μοῦ τὸ εἶπες... καὶ θὰ τὸ εἶπῃς καὶ εἰς ἄλλους... καὶ ἐγὼ δὲν θέλω... δὲν θέλω, ὄχι... ἐνοεῖς... νὰ τὸ εἶπῃς εἰς ἄλλους...
 — Καλλιουὲ... ἀγαθὲ μου Καλλιουὲ... ἤρχισε νὰ λέγῃ ὁ Ραμέ, σοῦ ὀρκίζομαι... Ἄλλὰ δὲν ἐτελείωσε.
 Ὁ δασοφύλαξ, δι' ἀκατασχέτου λύσης,

ἤρπασε δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὸν λαιμὸν τοῦ δυστυχοῦς κυνηγοῦ. Τὸ δὲ ζῶν καὶ ἀκαμπτὸν ἐκείνο περιλαίμιον ἐσφίγγετο ὡς ὁ σιδηροῦς κρίκος, ὃν οἱ Ἴσπανοὶ καλοῦσι γαρόταν (σφιγκτήρα). Ἡ πρώτη κραυγὴ τοῦ Ραμέ ἐσβέσθη ἐν βραγχιῶδει ρόγγῳ. Τὸ στόμα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ δυστυχοῦς διεστάλησαν φρικωδῶς. Ἡ γλῶσσά του, μέλαινα ἤδη, ἐκρέματο ἔξω τοῦ στόματος, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐφαίνοντο ὡσεὶ θέλοντες νὰ ἐξέλθωσι τῶν τροχιῶν των. Ταῦτοχρόνως δὲ τὸ φρικωδῶς συσπώμενον πρόσωπόν του ἔλαβε χρῶμα μεταξὺ τοῦ πορφυροῦ καὶ τοῦ ἰώδους, καὶ σταγόνες αἵματος ἐπιπτον ἀπὸ τῶν ρωθίων του. Ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος πνιγμὸς διήρκεσε μόλις ἡμισυ λεπτόν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἦτο ἀρκετόν, καὶ μάλιστα πολὺ.
 Ὅτε ὁ Καλλιουὲ ἠνέφεξε τὰς χεῖρας, ἡ κεφαλὴ τοῦ κυνηγοῦ, ἐπὶ δευτερόλεπτον, ἔκλινε πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν, εἶτα τὸ σῶμα ἐκἀμῆθη καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἡ σπονδυλικὴ στήλη εἶχε θραυσθῆ μεταξὺ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων. Ὁ θάνατος ὑπῆρξε κεραυνοβόλος.
 . . . . .
 Τί συνέβη ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Καλλιουὲ, ὅτε εἶδεν ἐκτάκην ἐνώπιόν του τὸ πτώμα τοῦ ὑπ' αὐτοῦ φονευθέντος;
 Εἰς τὴν σπουδαίαν ταύτην ἐρώτησιν, δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν ν' ἀπαντήσωμεν, ἄνευ ἀμηχανίας. Ὁ Καλλιουὲ διετέλει ὡν ἐν μιᾷ τῶν ἐκτάκτων ἐκείνων θέσεων, καθ' ἃς τὸ ἠθικὸν αἶσθημα δὲν ὑφίσταται πλέον καὶ ἡ συνειδήσις μένει ἀφωνος. Ἐν τῷ μεγάλῳ ἐκείνῳ ναυαγίῳ τῶν ὄνειρων, τῶν ἐλπίδων, τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς εὐτυχίας του, οὐδὲν διακεκριμένον ἐπέπλεεν. Ἐν τῇ ψυχῇ του, ἦν ἐβασάνιζε θύελλα συγκεχυμένων, πικνῶν, σπαρακτικῶν στοχασμῶν, δὲν ὑπῆρχε θέσις διὰ τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεως.
 Δυναμέθα λοιπὸν νὰ βεβαιώσωμεν σχεδὸν ἀσφαλῶς, ὅτι ὁ Καλλιουὲ δὲν μετενόησε διὰ τὴν πρᾶξίν του. Ἡ πρώτη δὲ ιδέα, ἧτις ἐπήλθεν ὀλίγον τι εὐκρινῶς εἰς τὸν νοῦν του, ὑπῆρξεν ἡ ἐπομένη ἐρώτησις:
 — Τί νὰ κάμω τὸ πτώμα τοῦτο;
 [Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Χ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΑΓΡΕΞΗΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἑσπέρα δεκάτη ἐννάτη.

Ἐβλεπον, μοῖ ἔλεγεν ἡ Σελήνη, ἐντὸς μεγάλου τινὸς θεάτρου ἦτο πλήρες, καθότι τὴν ἑσπέραν ἐκείνην παρίστανε πρῶτος μὲν τῶν ἠθοποιῶν.
 Λοξὰί αἱ ἀκτίνες μου ἐπιπτον ἐφ' ἐνός μικροῦ παραθύρου τῶν διαμερισμάτων τῶν